

THE HOUSE INSIDE US

இரண்டாம் பகுதி

வாசற்படி 7

நமக்குள் இருக்கும் வீடு

பல ஆண்டுகளாக, நினைவு ஒரு ஆவணக் காப்பகம் என்று நம்பினேன்.

ஒரு கொள்கலன்.

உண்மைகள், பெயர்கள், தேதிகள், முகங்கள், நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றைச் சேமித்து வைக்கும் ஒரு வகை உள் கிடங்கு.

அது ஒழுங்கான ஒரு பார்வை.

பகுத்தறிவு சார்ந்தது.

ஆறுதல் அளிப்பதும் கூட.

பிறகு காலம் எனக்கு வேறொன்றைக் கற்றுத்தந்தது.

நினைவு சேமித்து வைப்பதில்லை.

நினைவு குடியிருக்கிறது.

அது ஒரு ஆவணக் காப்பகம் அல்ல.

அது ஓர் இடம்.

ஒவ்வோர் இடத்தையும் போல அதற்கும் அறைகள் உண்டு.

நடைவழிகள்.

கதவுகள்.

ஜன்னல்கள்.

சில அடிக்கடி திறக்கப்படுகின்றன.

வேறு சில பல ஆண்டுகள் மூடியே இருக்கின்றன.

ஏதோ ஒன்று, திடீரென்று, அவற்றை மீண்டும் திறக்கும் வரை.

அது ஒரு வாசனையாக இருக்கலாம்.

ஒரு தெரு.

ஒரு புகைப்படம்.

கவனமில்லாமல் காதில் விழுந்த ஒரு வார்த்தை.

திடீரென்று நாம் இனி நிகழ்காலத்தில் இல்லை.

வேறோர் இடத்துக்குத் திரும்பியிருக்கிறோம்.

உடலால் அல்ல.

உள்ளத்தால்.

அந்த இடங்கள் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டே இருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது.

மறந்துவிட்டேன் என்று நினைத்த தருணங்கள் எனக்கு நினைவிருக்கின்றன.

முக்கியத்துவம் இல்லாத காட்சிகள்.

ஒரு மேசை.

ஒரு குரல்.

பாதி திறந்து விடப்பட்ட ஒரு கதவு.

ஒரு சாதாரண நாள்.

பல பத்தாண்டுகள் அவை மௌனமாகவே இருக்கின்றன.

பிறகு கிட்டத்தட்டக் கலக்கமுட்டும் ஒரு
துல்லியத்துடன் வெளிப்படுகின்றன.

அவை காத்துக்கொண்டே இருந்ததுபோல.

ஒருவேளை அது துல்லியமாக அப்படித்தான்
இருக்கலாம்.

ஒருவேளை நினைவு உண்மையில் மறப்பதில்லை.

ஒருவேளை அது தேர்ந்தெடுக்கிறது.

சேமிக்கிறது.

காத்திருக்கிறது.

மனிதர்கள் மறைந்துபோவதைப் பார்க்கும்
அளவுக்கு நான் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்கிறேன்.

இடங்கள் உருமாறுவதை.

நகரங்கள் தங்கள் முகத்தை மாற்றுவதை.

முழு உலகங்களே கரைந்துபோவதை.

இருந்தும் ஏதோ ஒன்று எஞ்சியிருந்தது.

நினைவு.

ஏக்கமாக அல்ல.

தொடர்ச்சியாக.

ஏக்கம் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறது.

நினைவு இணைக்கிறது.

அது ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு.

பல ஆண்டுகளாக, கடந்த காலத்தால் சிறைப்பட்ட
மனிதர்களைப் பார்த்தேன்.

கடந்த காலத்தால் ஒளி பெற்ற வேறு
மனிதர்களையும்.

முதல் வகையினர் திரும்பிச் செல்ல முயன்றனர்.

இரண்டாம் வகையினர் தாங்கள் வாழ்ந்ததை
நிகழ்காலத்தை இன்னும் நன்றாகப்
புரிந்துகொள்ளப் பயன்படுத்தினர்.

நினைவு இரண்டையும் செய்ய முடியும்.

அது ஒரு சிறையாகலாம்.

அல்லது ஒரு நூலகமாகலாம்.

அதை நாம் எப்படிப் பயன்படுத்துகிறோம்
என்பதைப் பொறுத்தது.

காலம் செல்லச் செல்ல, இரண்டாவது
சாத்தியத்தையே நான் விரும்பத் தொடங்கினேன்.

கடந்த காலத்தில் வாழ நான் விரும்பவில்லை.

அதனுடன் உரையாட விரும்பினேன்.

ஏனெனில் ஒவ்வொரு அனுபவமும் ஒரு தடத்தை
விட்டுச் செல்கிறது.

ஒவ்வொரு சந்திப்பும் ஒரு தடத்தை விட்டுச்
செல்கிறது.

ஒவ்வொரு காதலும்.

ஒவ்வொரு தவறும்.

ஒவ்வொரு புறப்பாடும்.

ஒவ்வோர் இழப்பும்.

ஒவ்வொரு வெற்றியும்.

எல்லாமே எதையோ விட்டுச் செல்கின்றன.

அது விட்டுச் செல்வது நாம் கற்பனை
செய்வதைவிட மிக அதிகமாக நம்மீது தொடர்ந்து
தாக்கம் செலுத்துகிறது.

சில நேரம், இன்னும் எத்தனை மனிதர்கள்
நமக்குள் வாழ்கிறார்கள் என்று என்னிடமே
கேட்டிருக்கிறேன்.

உடனிருப்பவர்கள் அல்ல.

இல்லாதவர்கள்.

ஒரு தந்தை.

ஓர் ஆசிரியர்.

ஒரு நண்பர்.

நேசித்த ஒருவர்.

ஒரு சக ஊழியர்.

எப்போதாவது வந்துபோன ஓர் உடனிருப்பு.

பலர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே போய்விட்டனர்.

இருந்தும் நாம் எடுக்கும் முடிவுகள் வழியாக
அவர்கள் தொடர்ந்து பேசுகிறார்கள்.

நாம் காக்கும் விழுமியங்கள் வழியாக.

நாம் துரோகம் செய்யக்கூடாது என்று
தேர்ந்தெடுக்கும் கொள்கைகள் வழியாக.

இந்த அர்த்தத்தில், நினைவு மனிதர்களால்
நிறைந்தது.

அதற்குள் நாம் ஒருபோதும் தனியாக இல்லை.

கண்ணுக்குத் தெரியாத முழுச் சமூகங்களையே
நம்முடன் சுமந்து செல்கிறோம்.

என் பயணங்களில் பல இடங்களுக்குச்
சென்றிருக்கிறேன்.

சில அற்புதமானவை.

சில மறக்கத்தக்கவை.

சில விளக்க முடியாதவை.

காலப்போக்கில் ஒரு விசித்திரமான நிகழ்வைக்
கண்டுகொண்டேன்.

உண்மையான புவியியலும் உள் புவியியலும்
அரிதாகவே ஒத்துப்போகின்றன.

நான் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தும் கொஞ்சமே
நினைவில் இருக்கும் நகரங்கள் உண்டு.

சில நாட்கள் மட்டுமே கடந்தும் எனக்குள்
தொடர்ந்து வாழும் இடங்களும் உண்டு.

ஏனெனில் நினைவு காலத்தை அளப்பதில்லை.

அது அர்த்தத்தை அளக்கிறது.

நம்மை உருமாற்றியதை அது
வைத்துக்கொள்கிறது.

ஆழமான தடங்களை விட்டுச் செல்லாததை
மங்கவிடுகிறது.

அதனால்தான் இருவர் ஒரே நிகழ்வை வாழ்ந்து,
அதை நேர்மாறான விதங்களில் நினைவுகூர
முடிகிறது.

அவர்கள் நிகழ்வை வைத்துக்கொள்வதில்லை.

அர்த்தத்தை வைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

அர்த்தம் எப்போதும் தனிப்பட்டது.

வயதாக ஆக இன்னொரு பாடத்தையும்
கற்றுக்கொள்கிறோம்.

நினைவு அசையாமல் இருப்பதில்லை.

அது நம்மோடு சேர்ந்து மாறுகிறது.

அதே நிகழ்வு இருபது, நாற்பது, அறுபது அல்லது
எண்பது வயதில் வேறுபட்ட அர்த்தங்களைப்
பெறுகிறது.

நிகழ்வு அப்படியே இருக்கிறது.

பார்ப்பவர் மாறுகிறார்.

பார்ப்பவரை மாற்றுவது என்றால் விளக்கத்தையே
மாற்றுவது.

இந்தக் கண்டுபிடிப்பு பல விஷயங்களோடு
சமரசம் செய்துகொள்ள எனக்கு உதவியது.

எல்லாவற்றையும் ஒரே விதமாக நினைவுகூர நான்
கடமைப்பட்டவன் அல்ல என்று
புரிந்துகொண்டேன்.

பழைய அனுபவங்களுக்குப் புதிய வாசிப்புகளை
அளிக்க முடியும் என்று.

சில விஷயங்களை மன்னிக்க முடியும் என்று.

வேறு சிலவற்றைப் புரிந்துகொள்ள.

இன்னும் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள.

ஏனெனில் நினைவு ஒரு நீதிமன்றம் அல்ல.

அது ஓர் உரையாடல்.

சில நேரம் கண்டிப்பானது.

சில நேரம் இனிமையானது.

ஆனால் எப்போதும் திறந்திருப்பது.

கடந்த காலத்தை அழிக்க முயன்றே தங்கள் வாழ்நாளாகக் கழிக்கும் மனிதர்கள் உண்டு.

அது சாத்தியம் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

ஒருவேளை அது விரும்பத்தக்கதும் அல்ல.

ஏனெனில் நாம் உருவாக்கப்பட்ட பொருள் கடந்த காலத்தில்தான் இருக்கிறது.

அதை அழிப்பது என்றால் நம்மையே அழிப்பது.

அதைப் புரிந்துகொள்வதே மிகச் சிறந்தது.

அதை ஒழுங்குபடுத்துவதே மிகச் சிறந்தது.

அதனோடு சேர்ந்து நடக்கக் கற்றுக்கொள்வதே மிகச் சிறந்தது.

இன்று திரும்பிப் பார்க்கும்போது, நான் ஆண்டுகளின் ஒரு வரிசையைப் பார்ப்பதில்லை.

இடங்களைப் பார்க்கிறேன்.

உள் இடங்களை.

சில ஒளிமயமானவை.

சில கடினமானவை.

சில இன்னும் புதிரானவை.

ஆனால் எல்லாமே அவசியமானவை.

எல்லாமே ஒரே கட்டமைப்பின் பகுதிகள்.

ஒருவேளை காலம் நமக்குக் கற்றுத்தர முயல்வது இதுதான்.

நினைவு திரும்பிச் செல்வதற்காக இல்லை.

அது புரிந்துகொள்வதற்காக இருக்கிறது.

நாம் முன்பு இருந்ததற்குத் தொடர்ச்சி
அளிப்பதற்காக இருக்கிறது.

நம் கதை தொடர்பற்ற நிகழ்வுகளின் வரிசையாக
மாறிவிடாமல் காப்பதற்காக இருக்கிறது.

சாலையின் முடிவில், நினைவுகள் எஞ்சி
நிற்கின்றன.

ஆனால் நாம் அடிக்கடி கற்பனை செய்யும்
மேலோட்டமான விதத்தில் அல்ல.

அவை நிலப்பகுதிகளாக எஞ்சி நிற்கின்றன.

உள் நிலப்பரப்புகளாக.

நாம் யார் என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டிய
ஒவ்வொரு முறையும் நாம் திரும்பும் இடங்களாக.

அதனால்தான், இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு,
நினைவை மனதின் ஒரு செயல்பாடாக நான் இனி
கருதுவதில்லை.

அதை ஒரு தாய்நாடாகக் கருதுகிறேன்.

எல்லைகள் இல்லாத ஒரு தாய்நாடு.

கொடிகள் இல்லாதது.

முகவரி இல்லாதது.

நான் எங்கு சென்றாலும் என்னுடன் தொடர்ந்து
வரும் ஓர் இடம்.

ஏனெனில் நினைவு நாம் உடைமையாக
வைத்திருக்கும் ஒன்று அல்ல.

நம்மை நாம் இன்று இருப்பவர்களாக ஆக்கிய
எல்லாவற்றோடும் சேர்ந்து நாம் தொடர்ந்து
வாழும் இடம் அது.

நினைவு ஓர் இடம்.